

tudi vrstniki njegovi sigurno sodili, da ga bo bela žena vzela prej, kakor bo dovršil bogoslovne študije. Tako sodijo ljudje. A »moje misli niso vaše misli, in vaša pota niso moja pota, pravi Gospod; ker kolikor je višje nebo od zemlje, toliko višje so moja pota od vaših potov, in moje misli od vaših misli«¹⁾ in tako je ljubi Bog storil, da je bolehní Kosar preživel vse svoje zdrave sošolce.

Bog pridene pa še jeden križ ter mu ga naloži na njegova mlada ramena, in tako tepe že mladeniča, naznanjajoč mu, da ga sprejme med svoje ljube otroke. »Kogar namreč Gospod ljubi, ga pokori, in tepe vsacega, katerega sprejme za otroka.«²⁾ Kosarjeve oči so namreč tako oslabele, da so mu zdravnik prepovedali vsako čitanje in pisanje, ker je bila sicer nevarnost, da ga oči popolnem zapustijo in da oslepi. Bogoslovec slep in vendar naj bi se toliko učil, naj bi čital po opominu sv. Jeronima noč in dan sv. pismo, da se njegova trudna glava, kadar ga premaga spanec, skloni v odprto knjigo, da si odpočije. To je po pravici velik križ za mlada ramena, zlasti pa še za tako ukaželjnega mladeniča, kakor je bil Kosar. Pri vsem tem pa je bil vedno vedrega in veselega lica in je zapisal v svoj cvetnik besede: »Otožnost in obupnosti ne pustim k svojemu hramu.«³⁾ in se je tolažil, vedoč, da se zlato v ognju čisti, in da »je dobro možu, ako jarem nosi od mladih nog.«⁴⁾

Gospodarske stvari.

O pretakanju vina.

Spisal Anton Kosi, učitelj in posestnik v Središču.

(Konec.)

Na tem mestu se mi zdi potrebno navesti, kar piše g. dr. Vošnjak v svojem »Umnem kletarstvu« na str. 75. o ravnanju pri takoiimenovanem »devanju na pipo«. On pravi: »Kedar se pipa nasadi v sod, iz katerega se bo vino pretakalo, naj se na pilki ne zabije, ampak naj se veka odbije. Ker se pri nastavljanju pipe vselej nekaj vina vlije na čepu, postal bi za toliko, kolikor se je vina vliło iz soda, v sodu prazen prostor, ker bi ne mogel zrak skozi pilko pritekati, ko bi bila ta trdo zavekana. Vsled tega uhaja ogljikova kislina iz vina in ker se to burno godi, je lahko mogoče, da se celo nekoliko kalnega iz drož vzdigne in vino kali. Zato svetujem, naj bo sod na pilki odprt, kedar se na pipo dene.

Da pa ne bo mogel zrak v sod z vsemi trosi, kateri po njem plavajo, naj se na pilki pritrdi že omejena steklena s pavolo natlačena cev. To svetujem pri vsakem pretakanju. Za pol kupice bo res več vina na čepu se vliło, a zato bo manj kalnega.«

Te besede izkušenega slovenskega kletarja so sicer resnične in njegov nasvet je dober, samo da se večina naših vinorejcev, kolikor je meni znano, ne ravna po njem. S pavolo natlačena cev jih moti, češ, vse to je zamudno delo; nekaj pa jim je tudi žal za vino, katerega se na ta način več pri čepu vlije. Zakaj če smo še tako natančni in oprezní pri nasajanju pipe, vendar nam včasih par kapljic tudi čez škaf čvrkne, zlasti ako moramo izbijati iz soda navadne lesene čepa.

Čisto kaj drugega je, ako rabimo namesto lesenih čepov zamaške iz plute, kakoršni rabijo tudi steklenicam. Take plutove zamaške s pipo samo v sod porinemo, in pipa je nasajena. Zamašek pa, ki je zelo sna-

žen — se potem, ko je sod prazen, pri priliki iz njega spravi.

Opomniti je še nadalje, da se po naukih umnega kletarstva pretaka mlado vino v manjše, popolnoma dozorelo ali »izsolano« pa zopet v velike sode. Starine ne kaže tudi radi tega shranjevati v manjši posodi, ker se skozi tenše doge in vsled večje površine mnogo več izpuhti, nego-li iz velike.

Samo dal Bog, da bi imel slovenski kletar vedno prav mnogo dobre starine! Zakaj prepričan sem, da se bode v tem oziru potem prav rad ravnal po nasvetih izkušenih kletarjev.

Sicer pa končam svoje besedovanje o pretakanju z besedami imenitnega kletarja Hellenthala, ki je dejal: »Pravilno pretakanje vina o pravem času je duša kletarstva«.

Na sadjarski razstavi v Framu so se sledečim priznala darila: a) srebrna kolajna c. kr. kmetijske družbe: 1. g. Ani Rozman, 2. g. dr. Henriku Zinke, 3. g. Fr. Pirkmaier, 4. č. g. Sim. Gaberc. b) bronasta kolajna in častna diploma: 5. g. Bauer-Tombaskovi, 6. g. Mih. Turner. c) bronasta kolajna: 7. g. Terezi Wundsam, 8. g. Jak. Bele, 9. g. Jern. Zamolo. d) diploma častnega priznanja: 10. g. Janezu Hojnik, 11. g. Jožefu Koren, 12. g. Konr. Črne, 13. g. Štef. Krištof, 14. gosp. Alojziji Kranjc, 15. g. Blažu Vešner, 16. g. Jož. Jeglič, 17. g. Karolu Blau in g. Fr. Kotnik. e) diploma pohvalnega priznanja: 18. g. Juriju Krajnc, 19. g. Juriju Fregl, 20. g. Jož. Medved, 21. g. Janezu Oberleit, 22. g. Jož. Črne, 23. g. Janezu Črne, 24. g. Francu Črne, 25. gđ. Mariji Kodrič. f) diploma častnega priznanja za splošno delovanje: g. učitelju Jož. Vodošek. Razun tega so nekateri dobili darila v denarjih. Več prihodnjč o razstavi sami.

Sejmovi. Dne 13. oktobra v Brezju pri Mariboru. Dne 15. oktobra pri Sv. Lenartu pri Slov. Gradcu, v Ločah, Račjem, pri Sv. Križu na Slatini, v Apačah in pri Sv. Lovrencu v Puščavi. Dne 16. oktobra v Spielfeldu in pri Sv. Filipu v Veračah. Dne 17. okt. pri Sv. Emi, v Poličanah (svinjski sejem) in v Imenem (svinjski sejem). Dne 18. oktobra v Vojniku, Mozirju, Trbovljah, pri Sv. Treh kraljih v Slov. gor., na Bregu pri Ptuj (svinjski sejem) in v Podčetrku.

Dopisi.

Od Sv. Duha na Ostrem vrhu. (V čast božjo.)

Vredno je res, da svet zve, kaj je naša fara v malo letih storila za čast božjo v cerkvi. Novi zvoni, nova prižnica, novi stoli, obilo nove cerkvene oprave, nova velika škapulirska podoba, precej novih streh, nove velike stopnice (cement-delo), novi cerkven tlak, itd., skupaj 10.000 kron izdali smo v štirih letih. Ker fara šteje le 13.000 duš, bi človek mislil, sedaj so se pa farani že naveličali vednega darovanja za cerkvene potrebe, a — hvala Bogu! — temu ni tako. Na Angeljsko nedeljo smo z veliko slovesnostjo blagoslovili dve krasni novi banderi, eno za družbo sv. Alojzija mladeničev, drugo za družbo sv. Ane žen. Denar za bandero društva sv. Ane nabrala je v kratkem času naša dobra gospodinja gospa Marija Gaube-Robič, predstojnica društva žen, med mladeniči ravno tako društveni predstojnik, naš Tone Jarc, — vse, ne da bi imel pri tem kaj truda domači gosp. župnik. In Šmiholsko nedeljo bilo je zopet veliko dušno veselje, katero nam je napravila z velikimi stroški Haričeva hiša. Kupila sta namreč

¹⁾ Iz. 55, 8. ²⁾ Hebr. 12, 6. ³⁾ Sv. Fil. Neri. ⁴⁾ Tren. 3, 26.